

2026/471

26.2.2026

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/471

z dnia 24 lutego 2026 r.

**w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014 i (UE) 2021/2115
w odniesieniu do niektórych zasad rynkowych i środków wsparcia sektorowego w sektorze wina
i w odniesieniu do aromatyzowanych produktów sektora wina oraz zmiany rozporządzenia
(UE) 2024/1143 w odniesieniu do niektórych zasad etykietowania napojów spirytusowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy, art. 43 ust. 2 i art. 118 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Chociaż Unia pozostaje światowym liderem pod względem produkcji i spożycia wina oraz wartości wywozu wina, zmiany społeczne i demograficzne wpływają na ilość, jakość i rodzaje spożywanego wina. Spożycie wina w Unii spadło do najniższego poziomu w ostatnich trzech dziesięcioleciach, podczas gdy na tradycyjne rynki eksportowe win pochodzących z Unii negatywnie wpływa spadek spożycia połączony z czynnikami geopolitycznymi, co prowadzi do bardziej niepewnej struktury wywozu. Ponadto ze względu na wrażliwość sektora wina na zmiany klimatu poziom produkcji wina staje się nieprzewidywalny. Wynikająca z tego nadwyżką podaży, która prowadzi do spadku cen, oznacza, że plantatorzy winorośli mają mniejsze dochody, aby móc inwestować w swoje działalności, oraz mniejsze rezerwy finansowe, na których mogliby polegać, gdyby ich region dotknęło jedno z coraz częściej występujących ekstremalnych zjawisk pogodowych o charakterze lokalnym.
- (2) Aby omówić te wyzwania i zidentyfikować ewentualne korzyści dla unijnego sektora wina, utworzono grupę wysokiego szczebla ds. polityki w zakresie wina. W ramach tej grupy rozważano sposoby lepszego wspierania sektora, który obecnie stoi przed wyzwaniami strukturalnymi, na przykład przez zarządzanie potencjałem produkcyjnym, zwiększanie konkurencyjności i badanie nowych możliwości rynkowych. Po czterech posiedzeniach grupa wysokiego szczebla ds. polityki w zakresie wina zatwierdziła zalecenia polityczne w sprawie przyszłości unijnego sektora wina.
- (3) Aby zapewnić producentom wina stojącym w obliczu takich wyzwań jak najlepsze wsparcie, należy zareagować na najpilniejsze zalecenia grupy wysokiego szczebla ds. polityki w zakresie wina w ramach prawnych mających zastosowanie do win i aromatyzowanych produktów sektora wina.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2025/5161, 28.10.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/5161/oj>.

⁽²⁾ Dz.U. C, C/2025/4418, 29.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/4418/oj>.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 lutego 2026 r.

- (4) W sektorze wina równowaga między podażą wynikającą z produkcji, popytem konsumpcyjnym i wywozem na światowy rynek jest obecnie zachwiana, czego konsekwencją są poważne zakłócenia na rynku. Ponadto trwałym trendem jest spadek konsumpcji wina w Unii ze względu na zmianę nawyków i stylu życia konsumentów. Uznaje się, że istniejący system zezwoleń na nasadzenia winorośli odgrywa kluczową rolę w utrzymywaniu równowagi między zdolnością podaźową sektora, odpowiednim poziomem życia producentów i racjonalnymi cenami dla konsumentów, a jednocześnie zapewnia różnorodność win i odpowiada specyfice unijnego sektora wina. Unijny sektor wina charakteryzuje się szczególnymi cechami, w tym długim cyklem życia jego winnic, wynikającym z faktu, że produkcja jest możliwa dopiero po kilku latach od nasadzenia, ale następnie trwa przez dziesiątki lat oraz tym, że może ulegać znacznym wahaniom ze zbioru na zbiór. Unijny sektor wina charakteryzuje się również bardzo dużym odsetkiem małych, rodzinnych gospodarstw, co owocuje różnorodną gamą win. Producentom potrzebna jest długofalowa przewidywalność, aby uzasadnić znaczne inwestycje potrzebne na nasadzenie winnicy i zapewnić rentowność ich przedsięwzięć w dłuższej perspektywie czasowej, tym samym zwiększając konkurencyjność unijnego sektora wina na światowym rynku. Aby skonsolidować dotychczasowe osiągnięcia unijnego sektora wina oraz uzyskać długotrwałą równowagę ilościową i jakościową w sektorze dzięki stałemu uporządkowanemu wzrostowi nasadzeń winorośli, należy przedłużyć obowiązywanie systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, z zastrzeżeniem przeglądów co 10 lat w celu oceny systemu. W stosownych przypadkach należy przedstawiać wnioski na podstawie wyników tych przeglądów w celu poprawy konkurencyjności sektora wina.
- (5) W związku z obecnym spadkiem popytu na wino plantatorzy winorośli, którzy posiadają ważne, niewykorzystane zezwolenia na nowe nasadzenia oraz zezwolenia będące następstwem przekształcenia praw do sadzenia udzielone im przed dniem 1 stycznia 2025 r., nie powinni ponieść kary za niewykorzystanie tych zezwoleń. Powinno to skutkować zlikwidowaniem tej zachęty dla posiadaczy zezwoleń na nasadzenia do nasadzania winnic w sytuacji, gdy może nie być popytu na produkowane w nich wino. Kary administracyjne powinny nadal mieć zastosowanie w przypadku niewykorzystania zezwoleń na nasadzenia udzielonych po dniu 1 stycznia 2025 r., aby zniechęcić plantatorów winorośli, którzy nie mają zamiaru nasadzać winnicy, do składania wniosków o charakterze spekulacyjnym.
- (6) W związku z coraz częstszymi klęskami żywiołowymi, ekstremalnymi zjawiskami pogodowymi i występowaniem chorób roślin państwa członkowskie powinny – w regionie, w którym takie zdarzenie miało miejsce – mieć możliwość przedłużenia o maksymalnie dwanaście miesięcy ważności udzielonych zezwoleń na nasadzenia, które mają wygasnąć do końca danego roku gospodarczego. Posiadacze takich zezwoleń na nasadzenia powinni mieć możliwość zrzeczenia się swoich zezwoleń bez ponoszenia kar administracyjnych, jeżeli poinformują właściwe organy państwa członkowskiego, że nie zamierzają wykorzystać swoich zezwoleń w przedłużonym terminie. Chociaż kary administracyjne mają na celu przeciwdziałanie spekulacyjnym wnioskom o zezwolenia na nasadzenia, wyjątkowe okoliczności mogą skutkować nieprzewidywanymi praktycznymi trudnościami dla plantatorów winorośli, uniemożliwiając im nasadzenie nowych winnic. Aby w takich przypadkach uniknąć dodatkowych trudności, właściwe organy państw członkowskich powinny mieć możliwość odstąpienia od kar administracyjnych za niewykorzystanie zezwolenia na nasadzenia na uzasadniony wniosek zainteresowanego plantatora winorośli.
- (7) Jeżeli chodzi o zarządzanie potencjałem produkcyjnym, należy ustanowić dłuższy okres ważności zezwoleń na ponowne nasadzenia, aby dać plantatorom winorośli więcej czasu na zbadanie możliwości sadzenia odmian, które są lepiej dostosowane do popytu na rynku lub do zmieniających się warunków klimatycznych, lub na wprowadzenie nowych technik zarządzania winnicą. Ponadto, aby zmniejszyć presję na plantatorów winorośli, nie powinni oni podlegać karom administracyjnym, jeżeli zdecydują się nie skorzystać z zezwolenia na ponowne nasadzenia.
- (8) Ostatni dzień ważności zezwoleń udzielonych na podstawie art. 64, 66 i 68 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽⁴⁾ przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego zależy obecnie od daty ich wydania. W ramach uproszczenia administracyjnego wszystkie te zezwolenia powinny zachować ważność do ostatniego dnia odpowiedniego roku gospodarczego.

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/1308/oj>).

- (9) Porzucone winnice mogą być siedliskiem agrofagów i chorób, a tym samym stanowić zagrożenie dla otaczających je innych winnic. Należy zatem pozwolić państwom członkowskim na wprowadzenie wymogu karczowania takich porzuconych winnic. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych określających warunki przeprowadzania takiego karczowania.
- (10) Jeżeli, w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych krajowe lub unijne środki mające na celu ograniczenie podaży (dotyczące destylacji, zielonych zbiorów lub karczowania winnic) są wdrażane lub zostały wdrożone, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia udzielania zezwoleń na nowe nasadzenia na poziomie regionalnym w odniesieniu do konkretnych obszarów o nadmiernej podaży, aby uniknąć dalszego zwiększania potencjału produkcyjnego.
- (11) Aby lepiej uwzględnić najnowsze tendencje w sektorze wina, państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustalania regionalnych limitów dotyczących udzielania zezwoleń na nowe nasadzenia dla konkretnych obszarów nawet na poziomie 0 % w celu zarządzania potencjałem produkcyjnym. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się na ustanowienie takich regionalnych limitów dla konkretnych obszarów w celu uniknięcia nadmiernego wzrostu potencjału produkcyjnego, powinno się zezwolić, aby państwa członkowskie mogły wymagać, by zezwolenia udzielone w odniesieniu do obszaru objętego regionalnym limitem wykorzystywano na danym obszarze.
- (12) Produkty o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym odznaczają się unikalnymi cechami związanymi z ich pochodzeniem geograficznym oraz z tradycyjną wiedzą fachową. Aby chronić renomę takich produktów i uniknąć ryzyka znacznej deprecjacji lub niewłaściwego użytku przez osoby trzecie, należy zezwolić państwom członkowskim na ustanawianie ograniczeń w udzielaniu zezwoleń na nowe nasadzenia, na przyjmowanie środków zapobiegających obchodzeniu przepisów dotyczących mechanizmu ochronnego dla nowych nasadzeń oraz na ustanawianie kryteriów kwalifikowalności i pierwszeństwa przy udzielaniu zezwoleń na nowe nasadzenia na danych obszarach.
- (13) Aby uniknąć wzrostu ryzyka nadmiernej podaży w regionach, w których państwo członkowskie postanowiło ograniczyć udzielanie zezwoleń na nowe nasadzenia, powinno mieć ono możliwość określenia warunków kwalifikowalności w ramach udzielania zezwoleń na nowe nasadzenia w trosce o uniknięcie nadmiernych plonów w nowych winnicach, które miałyby być nasadzone w danych regionach.
- (14) Należy doprecyzować, że przy udzielaniu zezwoleń na nasadzenia winorośli, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosować obiektywne i niedyskryminacyjne kryteria kwalifikowalności i pierwszeństwa, które skutkują preferencyjnym traktowaniem winnic przyczyniającym się do doskonalenia produktów objętych oznaczeniami geograficznymi lub do ich lepszej jakości.
- (15) Na wypadek gdyby państwa członkowskie postanowiły skorzystać z możliwości ograniczenia liczby zezwoleń wydawanych na szczeblu regionalnym na podstawie zaleceń przedstawionych przez uznane organizacje zawodowe działające w sektorze wina, należy doprecyzować rodzaje organizacji mogących wydawać takie zalecenia.
- (16) Zezwoleń na ponowne nasadzenia udziela się producentom, którzy wykarczowali obszar, na którym uprawiano winorośl, i złożyli wniosek o zezwolenie. Należy sprecyzować, że plantator winorośli, który otrzyma wsparcie za wykarczowanie winorośli zgodnie z art. 216 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 lub z art. 58 ust. 1 lit. o) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115⁽⁵⁾, nie jest uprawniony do uzyskania zezwolenia na ponowne nasadzenie na danym obszarze.
- (17) Zezwoleń na ponowne nasadzenia muszą zostać wykorzystane w obrębie tego samego gospodarstwa, w którym przeprowadzono karczowanie, ale możliwe jest ich wykorzystanie na innej działce w obrębie tego samego gospodarstwa. Biorąc pod uwagę, że gospodarstwa mogą obejmować działki w różnych regionach produkcji, ważne jest umożliwienie państwom członkowskim zapewnienia, aby na obszarach kwalifikujących się do produkcji wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym nie można było wykorzystywać zezwoleń na ponowne nasadzenia będących następstwem wykarczowania winnic poza tym obszarem. Państwa członkowskie powinny podejmować taką decyzję na podstawie zalecenia organizacji zawodowej, która jest reprezentatywna na danym obszarze.

(⁵) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz. U. L 435 z 6.12.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2115/oj>).

- (18) Chociaż ponowne nasadzenie wykarczowanej winnicy nie zwiększa jej powierzchni, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia przepisów dotyczących ponownego nasadzenia, aby lepiej zarządzać terytorialnym rozmieszczeniem winnic, na przykład w celu uniknięcia przenoszenia winnic do regionów, w których występuje nierównowaga rynkowa lub z dala od zboczy i tarasów, które odgrywają ważną rolę w ochronie krajobrazu i unikaniu erozji gleby. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość określenia warunków w odniesieniu do winnic produkujących specjalne rodzaje wina i metod produkcji, które zostały zidentyfikowane przez państwa członkowskie jako szczególnie zwiększające średnie plony w danym regionie produkcji, bądź warunków zapewniających zachowanie tradycyjnych metod produkcji.
- (19) Aby zapewnić proporcjonalne podejście do stosowania systemu zezwoleń na nasadzenia przy jednoczesnym uwzględnieniu poważnego ryzyka, jakie stanowi dla rynku nadmierna podaż, należy ustanowić maksymalny próg liczony w hektarach nasadzonych winnic, poniżej którego państwa członkowskie są zwolnione z obowiązku stosowania systemu zezwoleń na nasadzenia.
- (20) W ostatnich latach obserwuje się stale wzrastający wśród konsumentów popyt na produkty sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu, które są obecnie wytwarzane w drodze dealkoholizacji przy użyciu niektórych technik dozwolonych w Unii. Należy zezwolić na produkcję win częściowo odalkoholizowanych poprzez mieszanie lub kupażowanie wina odalkoholizowanego lub wina częściowo odalkoholizowanego z winem lub winem częściowo odalkoholizowanym, ponieważ może to poprawić właściwości sensoryczne produktu końcowego i stanowi bardziej zrównoważoną metodę produkcji win częściowo odalkoholizowanych.
- (21) Duży popyt konsumpcyjny na musujące produkty sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu lub bez alkoholu stanowi szansę dla tego sektora. Przepisy dotyczące produkcji win odalkoholizowanych nakładają jednak pewne ograniczenia technologiczne na produkcję musujących produktów sektora wina. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami produkty sektora wina muszą osiągnąć właściwości i minimalną rzeczywistą zawartość alkoholu w odpowiedniej kategorii produktu przed poddaniem ich procesowi dealkoholizacji. Oznacza to, że odalkoholizowane i częściowo odalkoholizowane musujące produkty sektora wina mogą być produkowane wyłącznie z win musujących tej samej kategorii. Proces dealkoholizacji powoduje jednak całkowite usunięcie ditlenku węgla z pierwotnego wina musującego. W związku z tym, aby wyprodukować musujący produkt sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu lub bez alkoholu, należy ponownie wprowadzić ditlenek węgla do częściowo lub całkowicie odalkoholizowanego wina w drodze nowego, odrębnego procesu. W związku z tym należy zezwolić producentom na produkcję odalkoholizowanego lub częściowo odalkoholizowanego wina musującego, wina półmusującego, gazowanego wina musującego i gazowanego wina półmusującego bezpośrednio z odalkoholizowanego lub częściowo odalkoholizowanego wina niemusującego w drodze drugiej fermentacji lub dodania ditlenku węgla, stosownie do przypadku. Umożliwi to unijnemu sektorowi wina czerpanie korzyści z nowych tendencji w popycie konsumentów przy jednoczesnym utrzymaniu swoich wysokich standardów produkcji.
- (22) Należy zmienić przepisy dotyczące etykietowania produktów sektora wina, aby lepiej informować konsumentów o właściwościach produktów sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu, jednocześnie utrzymując obowiązek informowania o wykorzystaniu dealkoholizacji. Konsumenti znają takie określenia jak „0,0 %” i „bezalkoholowy”. Jednakże takie określenia są różnie uregulowane w różnych państwach członkowskich. Określenia odnoszące się do obniżonej zawartości alkoholu powinny być spójne z innymi unijnymi przepisami dotyczącymi etykietowania w odniesieniu do obniżonej zawartości określonych substancji. Konieczne jest zatem zharmonizowanie stosowania tych określeń w całej Unii, tym samym umożliwiając sektorowi wina czerpanie korzyści z nowych potrzeb konsumentów, jednocześnie zapewniając prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (23) Spełnienie wymogu Unii dotyczącego umieszczania wykazu składników i informacji o wartości odżywczej na etykiecie wywożonego wina może być uciążliwe dla eksporterów szczególnie w przypadkach, gdy wymogi dotyczące etykietowania w państwach trzecich będących importerami różnią się od wymogów unijnych. Aby ułatwić wywóz w tych przypadkach, należy zwolnić wino przeznaczone na wywóz z tych unijnych wymogów dotyczących etykietowania.

- (24) Podawanie wykazu składników i informacji o wartości odżywczej produktów sektora wina za pomocą środków elektronicznych jest skutecznym sposobem przekazywania informacji konsumentom przez podmioty gospodarcze, a jednocześnie ułatwia funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wywóz wina. Dotyczy to w szczególności drobnych producentów. Jednakże brak zharmonizowanych przepisów dotyczących identyfikacji – na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie – środków elektronicznych zawierających wykaz składników lub informacji o wartości odżywczej spowodował pojawienie się rozbieżnych praktyk podmiotów gospodarczych i różnych zasad stosowanych przez organy krajowe, co negatywnie wpływa na właściwe wprowadzanie do obrotu win. W celu zminimalizowania kosztów i obciążenia administracyjnego dla podmiotów gospodarczych oraz w trosce o wspólne podejście na całym rynku unijnym, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby udostępniania takich informacji konsumentom, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, we współpracy z państwami członkowskimi, w celu uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 poprzez ustanowienie przepisów dotyczących identyfikacji – na opakowaniu lub załączonej do niego etykiecie – środków elektronicznych służących do podawania konsumentom wykazu składników i informacji o wartości odżywczej w zharmonizowany sposób, w tym za pośrednictwem systemu komunikacji bez użycia języka.
- (25) Aby zmniejszyć obciążenie dla podmiotów gospodarczych i niepewność, z jaką się mierzą należy doprecyzować, że obowiązkowe informacje powinny być umieszczane na danym opakowaniu tylko raz.
- (26) Aby zapewnić, że forma i układ środków elektronicznych są w stanie sprostać nowym potrzebom wynikającym z szybkiego i stałego postępu cyfryzacji oraz aby umożliwić uwzględnienie innych istotnych dla konsumentów informacji wymaganych na mocy prawa Unii lub prawa krajowego, które mogą być przedstawiane w formie elektronicznej, zmniejszając w ten sposób obciążenia administracyjne dla podmiotów gospodarczych, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 poprzez ustanowienie zasad dotyczących etykiet elektronicznych.
- (27) Doświadczenie pokazuje, że gdy określenie odnoszące się do gospodarstwa w sektorze wina zostało zastrzeżone na poziomie Unii i podlega pewnym warunkom, jego użycie w znakach towarowych lub nazwach handlowych może wprowadzać konsumenta w błąd. W związku z tym należy uprawnnić Komisję do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 poprzez ustanowienie przepisów dotyczących zależności między określeniami odnoszącymi się do gospodarstwa a znakami towarowymi i nazwami handlowymi.
- (28) Państwa członkowskie mogą przyjąć zasady wprowadzania do obrotu w celu uregulowania podaży w sektorze wina, aby poprawić i ustabilizować funkcjonowanie wspólnego rynku wina. W obecnym kontekście strukturalnego spadku konsumpcji i powtarzających się sytuacji nadmiernej podaży w niektórych regionach i segmentach rynku należy doprecyzować, że takie zasady mogą obejmować ustalanie maksymalnych plonów winogron i zarządzanie zapasami wina. Ponadto grupy producentów zarządzające chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi, a także uznane organizacje producentów mogą odegrać ważną rolę w dostosowywaniu podaży do tendencji rynkowych i w umacnianiu pozycji plantatorów winorośli w łańcuchu dostaw. W związku z tym państwa członkowskie powinny również mieć możliwość przyjmowania zasad wprowadzania do obrotu w sektorze wina, z uwzględnieniem wniosków przyjętych przez uznane organizacje międzybranżowe, grupy producentów zarządzające chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi lub przez uznane organizacje producentów, jeżeli są one reprezentatywne dla danego obszaru produkcyjnego lub dla danych obszarów produkcyjnych.
- (29) Szczególna wartość handlowa win objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym wynika z ich renomy opartej na wartości, jaką konsumenci przypisują ich cechom. Aby zapobiec podważaniu wiarygodności ich jakości w wyniku szkodliwych działań cenowych, organizacje międzybranżowe i grupy producentów zarządzające chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi, jeżeli są reprezentatywne na danym obszarze geograficznym dla różnych kategorii zawodowych działających w sektorze wina, powinny mieć możliwość wydawania wytycznych cenowych na potrzeby sprzedaży odpowiednich winogron, moszczu lub win. Wytyczne takie powinny być jednak niewiążące, aby uniknąć nadmiernego ograniczania konkurencji cenowej w ramach tego samego oznaczenia geograficznego. Ponadto, jako dodatkowe zabezpieczenie, właściwy krajowy organ ochrony konkurencji powinien w indywidualnych przypadkach mieć możliwość podjęcia decyzji o zmianie lub zaprzestaniu stosowania wskaźników z wytycznych cenowych, jeżeli jest to konieczne, aby zapobiec wyeliminowaniu konkurencji lub zagrożeniu celom określonym w art. 39 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

- (30) Państwa członkowskie mogą obecnie przyznawać producentom wina płatności krajowe na rzecz dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji wina. Biorąc pod uwagę opłacalność usuwania nadwyżek produkcji wina z rynku przed jego wyprodukowaniem, należy również przewidzieć możliwość uprawnienia państw członkowskich, w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych, do przyznawania pod pewnymi warunkami płatności krajowych na rzecz dobrowolnych zielonych zbiorów i dobrowolnego karczowania winnic produkcyjnych. Aby uniknąć zakłócenia konkurencji, należy ustanowić główne kryteria służące do określenia maksymalnej krajowej płatności na jednostkę produktu lub na hektar. W tym samym celu w niniejszym rozporządzeniu należy również określić limity całkowitej kwoty płatności krajowych zatwierdzonych w państwie członkowskim w danym roku na rzecz destylacji i zielonych zbiorów. W przypadku karczowania, biorąc pod uwagę strukturalny charakter przedmiotowego środka i związane z nim wyższe koszty, nie należy ustalać ogólnej maksymalnej kwoty płatności krajowych. Państwa członkowskie powinny jednak w swoim powiadomieniu kierowanym do Komisji uzasadnić limit płatności krajowych dla każdego przypadku na podstawie konkretnych warunków rynkowych panujących w danym państwie członkowskim i w regionach produkcji wina, w których środek ten będzie wdrażany.
- (31) Aby uniknąć zakłócenia konkurencji oraz w trosce o skuteczność i proporcjonalność środków kryzysowych, w odniesieniu do których mają zostać zatwierdzone płatności krajowe, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 poprzez ustanowienie przepisów dotyczących ogólnych warunków kwalifikowalności i kryteriów pierwszeństwa w odniesieniu do przydzielania takich płatności krajowych, które mają zostać określone przez państwa członkowskie, w celu określenia sytuacji rynkowych, w których takie środki są uzasadnione, przepisów dotyczących obliczania płatności krajowych oraz przepisów dotyczących ich spójności z innymi środkami wsparcia dla sektora wina w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR).
- (32) Aromatyzowane produkty sektora wina są naturalnym rynkiem zbytu dla produktów sektora wina. W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014⁽⁶⁾ zabrania się jednak wykorzystywania nazw handlowych zastrzeżonych dla aromatyzowanych produktów sektora wina w przypadku napojów, które nie osiągają minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu określonej w tym rozporządzeniu dla każdej kategorii produktów. W związku z rosnącym wśród konsumentów popytem na innowacyjne napoje alkoholowe o niższej rzeczywistej objętościowej zawartości alkoholu, powinno być możliwe wprowadzanie do obrotu napojów otrzymywanych z win odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych produkowanych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1308/2013, które mają nazwy handlowe zastrzeżone dla aromatyzowanych produktów sektora wina.
- (33) Aby konsumenci byli prawidłowo informowani o charakterze aromatyzowanych produktów sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu, należy ustanowić przepisy zgodne z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 dotyczące etykietowania win odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych, tak aby w prezentacji i na etykiecie tych aromatyzowanych produktów sektora wina otrzymanych z odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych win można było opisywać je za pomocą tych samych określeń co w przypadku produktów sektora wina o analogicznej zawartości alkoholu. Należy również dostosować wymogi językowe mające zastosowanie do aromatyzowanych produktów sektora wina do tych już mających zastosowanie do produktów sektora wina.
- (34) Kwestie wskazane w odniesieniu do produktów sektora wina dotyczące identyfikacji środków elektronicznych zawierających informację o wartości odżywczej i wykaz składników odnoszą się również do aromatyzowanych produktów sektora wina. W związku z tym Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia rozporządzenia (UE) nr 251/2014 poprzez ustanowienie wymagań dotyczących identyfikacji – na opakowaniu lub załączonej do niego etykiecie – środków elektronicznych w odniesieniu do aromatyzowanych produktów sektora wina.
- (35) Aby zaspokoić nowy popyt konsumpcyjny i potrzebę wprowadzania innowacyjnych produktów, należy zmienić przepisy dotyczące produkcji i etykietowania kategorii aromatyzowanych produktów sektora wina „Glühwein”, „Viiniglögi/Vinglög/Karštas vynas” i „Pelin” w celu umożliwienia ich produkcji z wykorzystaniem wina różowego i umieszczenia odpowiedniej informacji w tym zakresie w etykietowaniu. Jednocześnie należy zakazać stosowania określenia „rosé” w prezentacji i etykietowaniu *Glühwein* i *Pelin* produkowanych w wyniku łączenia wina czerwonego i białego lub którekolwiek z nich z winem różowym. Z tych samych powodów należy również umożliwić stosowanie nazwy handlowej „Glühwein” w prezentacji i etykietowaniu napojów alkoholowych produkowanych zgodnie z takimi samymi wymogami jak określone dla *Glühwein*, ale zawierających jako główny składnik wino owocowe zamiast produktów z winogron.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania aromatyzowanych produktów sektora wina oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/251/oj>).

- (36) Do celów przeprowadzenia takiego rodzaju interwencji jak restrukturyzacja i przekształcenie winnic należy doprecyzować w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (UE) 2021/2115, że konwersja odmian może również służyć zwiększeniu odporności winorośli na zmianę klimatu.
- (37) Turystyka winiarska jest coraz ważniejszym elementem działalności handlowej dla wielu podmiotów gospodarczych działających w sektorze wina. Aby wspierać rozwój sprzedaży bezpośredniej turystom w regionach produkcyjnych, należy doprecyzować, że turystyka winiarska może być również przedmiotem inwestycji w struktury i narzędzia marketingowe.
- (38) W obecnej trudnej i zmiennej sytuacji rynkowej, wymagającej bardziej zrównoważonego charakteru winnic i lepszej wymiany wiedzy, coraz większego znaczenia nabiera dostępność usług doradczych dla plantatorów winorośli i innych podmiotów gospodarczych w sektorze wina. W związku z tym należy zmienić typy usług doradczych wymienione w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia (UE) 2021/2115, tak by objęły one istotne dodatkowe usługi doradcze, takie jak wprowadzanie do obrotu w drodze sprzedaży bezpośredniej, zrównoważenie środowiskowe i dywersyfikacja względem produkcji wina.
- (39) Ponadto w trosce o większą skuteczność wsparcia na rzecz rozwoju turystyki winiarskiej w różnych regionach winiarskich należy wyraźnie wskazać jako beneficjentów rodzaju interwencji, o którym mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. i) rozporządzenia (UE) 2021/2115, organizacje, o których mowa w art. 152, 156 i 157 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które są aktywne w sektorze wina, grupy producentów zarządzające chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143⁽⁷⁾, a także inne organizacje zawodowe działające w sektorze wina wskazane jako beneficjenci przez państwa członkowskie w ich planach strategicznych WPR.
- (40) W celu osiągnięcia równowagi między potrzebą zapewnienia przez państwa członkowskie skutecznej restrukturyzacji winnic a potrzebą uniknięcia wzrostu produkcji, który mógłby prowadzić do nadmiernej podaży, państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia warunków przeprowadzania restrukturyzacji i przekształcania winnic, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia (UE) 2021/2115. Warunki te powinny mieć na celu uniknięcie wzrostu plonów, a tym samym zwiększenia produkcji w winnicach objętych tego rodzaju interwencjami.
- (41) Aby dostosować się do tendencji rynkowych i wykorzystać efektywne możliwości rynkowe – w tym poprzez wejście na nowe rynki eksportowe i dywersyfikację rynków zbytu – wsparcie na rzecz działań promocyjnych i komunikacyjnych prowadzonych w państwach trzecich powinno trwać trzy lata. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość podjąć decyzję o przedłużeniu czasu trwania działań dwukrotnie, maksymalnie o trzy lata w przypadku każdego przedłużenia, co daje maksymalny okres dziewięciu kolejno następujących po sobie lat. Ponadto państwa członkowskie powinny ułatwiać drobnym producentom zdefiniowanym w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2018/273⁽⁸⁾ dostęp do wsparcia, które jest dostępne w ramach rodzaju interwencji polegającego na promocji i komunikacji, poprzez zapewnienie im uproszczonej procedury składania wniosków lub poprzez stosowanie obiektywnych i niedyskryminujących kryteriów pierwszeństwa względem nowych beneficjentów, nowych rynków i nowych produktów. Biorąc pod uwagę różnorodność struktur rynków wina w państwach trzecich oraz brak wspólnej definicji „rynku państwa trzeciego” do celów rodzajów interwencji polegających na promocji i komunikacji, należy określić kluczowe elementy, które pomogą państwom członkowskim w opracowaniu własnej definicji rynku na potrzeby przeprowadzania tych interwencji.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie oznaczeń geograficznych w odniesieniu do wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności i określić jakościowych stosowanych fakultatywnie w odniesieniu do produktów rolnych, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) 2019/1753 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 (Dz.U. L, 2024/1143, 23.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1143/oj>).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/273 z dnia 11 grudnia 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, rejestru winnic, dokumentów towarzyszących i świadectw, rejestru przychodów i rozchodów, obowiązkowych deklaracji, powiadomień i publikowania zgłoszonych informacji, oraz uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiednich kontroli i kar, zmieniające rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008, (WE) nr 606/2009 i (WE) nr 607/2009 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/560 (Dz.U. L 58 z 28.2.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2018/273/oj).

- (42) Wysoce zaraźliwe agrofagi, takie jak *flavescence dorée*, poważnie zagrażają produkcji wina, gdyż osłabiają winorośl, zmniejszając jej wydajność lub całkowicie niszcząc pień rośliny. Ponieważ leczenie po zakażeniu pnia winorośli jest często trudne lub niemożliwe, jedyną skuteczną odpowiedzią w obliczu tego zagrożenia jest zapobieganie i zarządzanie interwencjami. Biorąc pod uwagę wysokie ryzyko fitosanitarne stwarzane przez te agrofagi oraz znaczenie regularnych i zbiorowych działań mających na celu zapobieganie ich rozprzestrzenianiu się, należy zapewnić szczególne wsparcie dla takich działań. W związku z tym do wykazu rodzajów interwencji określonych w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2021/2115 należy dodać nowy rodzaj interwencji w sektorze wina.
- (43) Biorąc pod uwagę istotny brak równowagi strukturalnej pod względem produkcji i obrotu w niektórych regionach produkujących wino, należy zezwolić państwom członkowskim na finansowanie trwałego karczowania winnic produkcyjnych za pośrednictwem ich planów strategicznych WPR. W związku z tym w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2021/2115 należy dodać nowy rodzaj interwencji w sektorze wina. Podobnie jak w przypadku środka polegającego na trwałym karczowaniu finansowanego z płatności krajowych, o którym mowa w art. 216 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, ten nowy rodzaj interwencji, a mianowicie „trwałe karczowanie” powinien podlegać szczególnym warunkom, takim jak zakaz posiadania lub uzyskania ważnego zezwolenia na nasadzenia przez pewien okres, lub ograniczeniom nałożonym przez państwa członkowskie względem obszarów do wykluczenia z zakresu interwencji w przypadku gdy winnice odgrywają ważną rolę ze względów środowiskowych, związanych z ochroną krajobrazu lub społeczno-ekonomicznych.
- (44) Aby zapewnić plantatorom winorośli odpowiednie wsparcie w związku z przystosowaniem się do zmiany klimatu, należy dać państwom członkowskim możliwość zwiększenia maksymalnej unijnej pomocy finansowej do 80 % rzeczywistych kosztów restrukturyzacji i przekształcania winnic, jeżeli taka interwencja służy osiągnięciu tego celu.
- (45) Aby zwiększyć współpracę w sektorze wina, inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia (UE) 2021/2115, realizowane przez organizacje producentów uznane na mocy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, takie jak spółdzielnie, należy objąć maksymalną stawką unijnej pomocy finansowej określonej w art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2021/2115, jak ma to już miejsce w przypadku mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE⁽⁹⁾.
- (46) Aby dalej wspierać producentów w łagodzeniu zmiany klimatu i przystosowywaniu się do niej, a także ułatwić poprawę zrównoważonego charakteru systemów produkcji i ograniczanie skutków środowiskowych, należy przewidzieć możliwość zwiększenia przez państwa członkowskie maksymalnej unijnej pomocy finansowej na inwestycje służące osiągnięciu tego celu do 80 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji.
- (47) Ponadto należy doprecyzować, że unijnej pomocy finansowej na innowacje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) rozporządzenia (UE) 2021/2115, nie należy przyznawać przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu komunikatu Komisji zatytułowanego „Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji”, jak ma to miejsce w przypadku unijnej pomocy finansowej na inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) tego rozporządzenia.
- (48) Ponadto w celu zapewnienia, aby rozszerzony zakres rodzaju interwencji polegającego na usługach doradczych, o którym mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia (UE) 2021/2115, był uzupełniony odpowiednim zestawem zasad finansowych, konieczne jest określenie maksymalnego odsetka pomocy finansowej Unii, która może zostać udzielona na tego rodzaju interwencję.
- (49) Aby dodatkowo wspierać rodzaje interwencji polegające na działaniach informacyjnych, promocji i komunikacji, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. h) oraz k) rozporządzenia (UE) 2021/2115, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwiększenia maksymalnej unijnej pomocy finansowej na takie interwencje do 60 % wydatków kwalifikowalnych. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć również możliwość zapewnienia krajowego wkładu w koszty kwalifikowalne tego rodzaju interwencji. Biorąc pod uwagę, że mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE częściej napotykały trudności finansowe podczas prowadzenia kampanii komunikacyjnych i promocyjnych, niż ma to miejsce w przypadku dużych przedsiębiorstw, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia większego wsparcia finansowego mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom.

⁽⁹⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/oj>).

- (50) Aby zapewnić wystarczające wsparcie w walce z wysoce zakaźnymi agrofagami, należy zezwolić, aby interwencja, o której mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. n) rozporządzenia (UE) 2021/2115, mogła korzystać z pomocy finansowej Unii pokrywającej do 100 % wydatków kwalifikowalnych.
- (51) Ponadto konieczne jest określenie maksymalnego pułapu pomocy finansowej Unii na trwałe karczowanie w ramach rodzaju interwencji, o którym mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. o) rozporządzenia (UE) 2021/2115. Pomoc taka powinna stanowić odsetek sumy bezpośrednich kosztów karczowania i szacowanej rocznej utraty dochodów w odniesieniu do wykarczowanego obszaru. Dodatkowo państwa członkowskie powinny mieć możliwość wniesienia dodatkowego krajowego wkładu.
- (52) Produkcja napojów spirytusowych z oznaczeniem geograficznym często zależy od złożonych łańcuchów dostaw obejmujących kilka podmiotów gospodarczych realizujących poszczególne etapy produkcji. Bardzo powszechne są umowy oparte na elastycznych źródłach zaopatrzenia. Szczegółowy obowiązek etykietowania napojów spirytusowych określony w art. 37 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2024/1143, polegający na wymogu wskazania nazwy producenta w tym samym polu widzenia co oznaczenie geograficzne, okazał się niepasujący do struktury większości łańcucha dostaw napojów spirytusowych. Aby nie zakłócać utrwalonych praktyk i nie nakładać nieproporcjonalnych obciążeń na podmioty w tym sektorze, zwłaszcza na małych i średnich producentów, należy znieść ten obowiązek.
- (53) W celu uzupełnienia odpowiednich przepisów i uwzględnienia specyficznych cech sektora wina należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków zwolnienia ze stosowania systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, warunków karczowania opuszczonych winnic, przepisów dotyczących kryteriów udzielania zezwoleń na nowe nasadzenia, w tym dodania kryteriów, współlistnienia winorośli, które producent zobowiązał się wykarczować, z nowo zasadzonymi winoroślami, podstawy decyzji państw członkowskich dotyczących ponownych nasadzeń, ogólnych warunków kwalifikowalności i kryteriów pierwszeństwa, które mają być ustalone przez państwa członkowskie w odniesieniu do przydzielania płatności krajowych, elementów determinujących istnienie sytuacji kryzysowej, metody obliczania płatności krajowych oraz spójność z innymi unijnymi środkami wsparcia dla sektora wina, a także identyfikacji na opakowaniu lub na etykiecie do niego dołączonej środków elektronicznych oraz formy i układu informacji przekazywanych za pomocą środków elektronicznych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁰⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (54) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ulepszenie niektórych zasad rynkowych i sektorowych środków wsparcia w sektorze wina i aromatyzowanych produktów sektora wina, a także niektórych zasad etykietowania napojów spirytusowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na zakres i skutki niniejszego rozporządzenia możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (55) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014, (UE) 2021/2115 i (UE) 2024/1143.
- (56) Aby dać producentom czas na dostosowanie się do nowych wymogów dotyczących oznaczania produktów sektora wina o obniżonej zawartości alkoholu, te nowe wymogi powinny zacząć obowiązywać po upływie 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego. Należy również ustanowić przepisy przejściowe, aby umożliwić dalsze wprowadzanie do obrotu produktów sektora wina etykietowanych przed zastosowaniem nowych wymogów aż do wyczerpania zapasów.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinst/2016/512/oj.

- (57) Datę rozpoczęcia stosowania przepisów dotyczących maksymalnego progu hektarów obsadzonych winnicami, na mocy których państwa członkowskie są zwolnione z obowiązku stosowania systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, należy odroczyć o 48 miesięcy, aby zapewnić wystarczająco dużo czasu na jego wdrożenie w tych państwach członkowskich, w których powierzchnia winnic będzie przekraczać maksymalny próg hektarów w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 5 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) »zielone zbiory« oznaczają całkowite zniszczenie lub usunięcie jeszcze niedojrzałych kiści winogron, tym samym redukując plony z danego obszaru do zera, z wyłączeniem nieprzeprowadzenia zbiorów polegającego na pozostawieniu winogron o jakości handlowej na krzewach z końcem normalnego cyklu produkcyjnego.”;

- 2) w art. 61 wprowadza się następujące zmiany:

„Artykuł 61

Czas trwania

System zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowiony w niniejszym rozdziale stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r., przy czym Komisja przeprowadzi przegląd w 2028 r., a następnie co dziesięć lat w celu dokonania oceny funkcjonowania tego systemu. Komisja może, w stosownych przypadkach, przedstawić wnioski.”;

- 3) w art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zezwolenia udzielone zgodnie z art. 64 są ważne do ostatniego dnia trzeciego roku gospodarczego następującego po roku gospodarczym, w którym zostały one udzielone. Producent, który nie skorzysta z udzielonego zgodnie z art. 64 i 68 zezwolenia w okresie jego ważności, podlega karom administracyjnym, o których mowa w art. 90a ust. 4.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu producenci, którzy posiadają ważne zezwolenia udzielone zgodnie z art. 64 i 68 przed dniem 1 stycznia 2025 r., nie podlegają karom administracyjnym, o których mowa w art. 90a ust. 4, pod warunkiem że przed datą wygaśnięcia ich zezwolenia, a najpóźniej do dnia 31 grudnia 2026 r., poinformują właściwe organy, że nie zamierzają skorzystać z posiadanego zezwolenia.

Jeżeli ściśle określony obszar jest poważnie dotknięty jednym lub obydwooma przypadkami siły wyższej lub nadzwyczajnych okoliczności, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia (UE) 2021/2116, dane państwo członkowskie może przedłużyć ważność zezwoleń udzielonych zgodnie z art. 64 niniejszego rozporządzenia, które mają zostać wykorzystane w dotkniętym obszarze, a które mają wygasnąć do końca roku gospodarczego, w którym ma miejsce siła wyższa lub nadzwyczajne okoliczności, o maksymalnie dwanaście miesięcy. Ważność zezwoleń na nasadzenia może być przedłużona na mocy niniejszego akapitu tylko raz. Dane państwo członkowskie informuje posiadaczy każdego zezwolenia, którego to dotyczy o przedłużeniu jego ważności. Jeżeli, najpóźniej do dnia 31 grudnia roku gospodarczego następującego po roku, w którym miało miejsce takie zdarzenie, posiadacz zezwolenia na nasadzenia poinformuje właściwe organy państwa członkowskiego, że zrzeka się zezwolenia, kary administracyjne przewidziane w akapicie pierwszym nie mają zastosowania.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy danego państwa członkowskiego mogą odstąpić od kar administracyjnych przewidzianych w art. 90a ust. 4 niniejszego rozporządzenia na uzasadniony wniosek posiadacza zezwolenia na nasadzenia udzielonego zgodnie z art. 64 i 68 niniejszego rozporządzenia dotkniętego działaniem siły wyższej lub nadzwyczajnymi okolicznościami, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2021/2116.

Zezwolenia udzielone zgodnie z art. 66 od dnia 18 marca 2026 r. oraz zezwolenia udzielone na podstawie tego artykułu, które były ważne w tym dniu, są ważne do ostatniego dnia ósmego roku gospodarczego następującego po roku gospodarczym, w którym zostały one udzielone. Producenci, którzy nie skorzystali z zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 66 w okresie jego ważności, nie podlegają karom administracyjnym, o których mowa w art. 90a ust. 4.

Zezwolenia objęte przepisami przejściowymi zawartymi w art. 68 wygasają w ostatnim dniu roku gospodarczego, w którym upływa ich ważność.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Państwa członkowskie mogą wymagać karczowania porzuconych winnic ze względów zdrowotnych i fitosanitarnych.”;

4) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie mogą:

a) zastosować na poziomie krajowym odsetek niższy od odsetka określonego w ust. 1;

b) ograniczyć udzielanie zezwoleń lub nie udzielać zezwoleń na nowe nasadzenia na poziomie regionalnym, dla konkretnych obszarów kwalifikujących się ze względu na produkcję win o chronionej nazwie pochodzenia, produkcję win o chronionym oznaczeniu geograficznym lub obszarów, na których produkuje się wino bez oznaczenia geograficznego;

c) ograniczyć udzielanie zezwoleń lub nie udzielać zezwoleń na nowe nasadzenia na poziomie regionalnym dla konkretnych obszarów lub dla winorośli, z których uzyskuje się określone rodzaje wina, w przypadku gdy w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych wdrożono krajowe lub unijne środki dotyczące destylacji wina, zielonych zbiorów lub karczowania.

Państwa członkowskie, które ograniczają udzielanie zezwoleń na nowe nasadzenia na poziomie regionalnym zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) lub c), mogą wymagać, aby takie zezwolenia były wykorzystane w danych regionach.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Każde ze stosowanych ograniczeń, o których mowa w ust. 2, musi przyczyniać się do zarządzania potencjałem produkcyjnym. Muszą być one uzasadnione co najmniej jedną z następujących szczegółowych przyczyn.”;

(ii) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) potrzebą uniknięcia udokumentowanego ryzyka nadmiernej podaży produktów sektora wina w stosunku do perspektyw rynkowych dla tych produktów, przy czym ograniczenia nie wykraczają poza to, co jest konieczne do zaspokojenia tej potrzeby;

b) potrzebą uniknięcia udokumentowanego ryzyka znacznej dewaluacji lub niewłaściwego wykorzystania przez strony trzecie próbujące skorzystać z reputacji konkretnych chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych.”;

5) w art. 64 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się literę w brzmieniu:

„e) w regionach, w których państwo członkowskie postanowiło ograniczyć udzielanie zezwoleń na nowe nasadzenia zgodnie z art. 63 ust. 2 lit. c), wnioskodawca spełnia kryteria kwalifikowalności ustanowione w celu uniknięcia nadmiernych plonów w nowych winnicach, które mają zostać nasadzone.”;

b) ust. 2 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) projekty, które mają potencjał przyczynienia się do ulepszenia produktów z oznaczeniami geograficznymi lub do podniesienia ich jakości.”;

6) art. 65 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przy stosowaniu art. 63 ust. 2 państwo członkowskie może wziąć pod uwagę zalecenia przedstawione przez uznane organizacje zawodowe działające w sektorze wina, o których mowa w art. 152, 156 i 157 niniejszego rozporządzenia, grupy producentów, o których mowa w art. 32 i 33 rozporządzenia (UE) 2024/1143, lub inne rodzaje organizacji zawodowych uznanych na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że zalecenia te poprzedzono zawarciem porozumienia między odpowiednimi reprezentatywnymi stronami działającymi na danym obszarze geograficznym.”;

7) w art. 66 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego producenci, którzy wykarczowali obszar uprawy winorośli zgodnie z art. 216 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. o) rozporządzenia (UE) 2021/2115, nie są uprawnieni do występowania z wnioskiem o zezwolenie na ponowne nasadzenia na tym obszarze ani do otrzymania takiego zezwolenia.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ma zastosowanie do tego samego gospodarstwa, w którym miało miejsce wykarczowanie. Państwa członkowskie mogą, na podstawie zalecenia uznanej organizacji zawodowej, o której mowa w art. 152, 156 i 157 niniejszego rozporządzenia, lub grupy producentów, o której mowa w art. 32 i 33 rozporządzenia (UE) 2024/1143, na obszarach kwalifikujących się do produkcji win oznaczonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym ograniczyć wykorzystywanie zezwoleń na ponowne nasadzenia będących następstwem wykarczowania winnic poza tym obszarem.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwo członkowskie może uzależnić udzielenie zezwoleń na ponowne nasadzenia, o których mowa w ust. 1, od spełnienia co najmniej jednego z następujących warunków:

a) zezwolenie jest wykorzystywane na tym samym obszarze geograficznym, określonym przez państwo członkowskie, na którym znajdowały się odpowiednie wykarczowane winorośle, w przypadku gdy utrzymanie uprawy winorośli na tym obszarze geograficznym jest uzasadnione względami społeczno-ekonomicznymi lub środowiskowymi;

b) stosuje się wyłącznie winorośle, z których produkuje się określone rodzaje wina, i metody produkcji, które nie zostały zidentyfikowane przez państwo członkowskie jako znacznie przyczyniające się do zwiększenia średniego plonu w regionie produkcyjnym, lub wyłącznie metody produkcji tradycyjne dla tego regionu, w przypadku gdy odpowiedni wykarczowany obszar znajduje się w regionie produkcyjnym, który państwo członkowskie uznało za dotknięty strukturalnym zakłóceniem równowagi na rynku;

- c) zezwolenie nie jest wykorzystywane w regionie produkcyjnym innym niż region, w którym znajduje się wykarczowany obszar, w przypadku gdy dane państwo członkowskie uznało ten inny region produkcyjny za dotknięty strukturalnym zakłóceniem równowagi na rynku;
- d) państwa członkowskie mogą ustanowić kryteria przydziału zezwoleń na ponowne nasadzenia i kryteria zarządzania nimi, aby uniknąć zwiększania obszarów winnic i produkcji wina w regionach podatnych na nadmierną podaż, w których zastosowano środki kryzysowe, a także aby uwzględnić zmiany na rynku zgodnie ze swoimi krajowymi lub regionalnymi strategiami sektorowymi.

Warunki, o których mowa w akapicie drugim lit. b), c) i d), nie mają zastosowania do zezwoleń na ponowne nasadzenia na obszarach charakteryzujących się wyjątkową trudnością w uprawie ze względu na czynniki strukturalne i morfologiczne, o których mowa w części D załącznika II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/273 (*).

(*) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/273 z dnia 11 grudnia 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do systemu zezwoleń na nasadzenia winorośli, rejestru winnic, dokumentów towarzyszących i świadectw, rejestru przychodów i rozchodów, obowiązkowych deklaracji, powiadomień i publikowania zgłoszonych informacji, oraz uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do odpowiednich kontroli i kar, zmieniające rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008, (WE) nr 606/2009 i (WE) nr 607/2009 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/560 (Dz.U. L 58 z 28.2.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2018/273/oj).”;

- 8) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 67

Pomoc de minimis

System zezwoleń na nasadzenia winorośli ustanowiony w niniejszym rozdziale nie ma zastosowania w państwach członkowskich, w których powierzchnia winnic nie przekroczyła 10 000 ha co najmniej w trzech z pięciu poprzednich lat gospodarczych, chyba że państwo członkowskie podejmie decyzję o stosowaniu systemu zezwoleń. Jeżeli warunek dotyczący powierzchni nieprzekraczającej 10 000 ha nie jest już spełniony, system zezwoleń na nasadzenia winorośli stosuje się od początku roku gospodarczego następującego po roku, w którym warunek ten przestał być spełniany.”;

- 9) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 69

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 227 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie dodatkowych zasad dotyczących:

- a) warunków stosowania wyłączenia, o którym mowa w art. 62 ust. 4;
- b) warunków karczowania porzuconych winnic, o których mowa w art. 62 ust. 6;
- c) przepisów odnoszących się do kryteriów, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 2;
- d) współistnienia winorośli, do której wykarczowania zobowiązał się producent, z nowoposadzoną winoroślą zgodnie z art. 66 ust. 2;
- e) podstaw decyzji państw członkowskich zgodnie z art. 66 ust. 3 i 3a.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 227 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie dodatkowych kryteriów do tych wskazanych w art. 64 ust. 1 i 2.”;

10) w art. 119 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) oznaczenie kategorii produktu sektora wina zgodnie z załącznikiem VII część II. W przypadku kategorii produktów sektora wina określonych w załączniku VII część II pkt 1 i pkt 4–9, jeżeli cały produkt lub jego część poddano procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E, oznaczeniu tej kategorii towarzyszy:

(i) określenie »bezalkoholowy«, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu produktu nie jest większa niż 0,5 % obj.; określenie »0,0 %«, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu produktu nie jest większa niż 0,05 % obj.;

(ii) określenie »o obniżonej zawartości alkoholu«, jeżeli rzeczywista zawartość alkoholu produktu jest większa niż 0,5 % obj. i znajduje się co najmniej 30 % poniżej minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu produktów należących do danej kategorii przed dealkoholizacją.»;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„k) określenie »wyprodukowano w drodze dealkoholizacji« w przypadku produktów sektora wina, jeżeli cały produkt lub jego część poddano procesowi dealkoholizacji.»;

(iii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wymóg podawania obowiązkowych danych szczegółowych na opakowaniu ma zastosowanie tylko raz w odniesieniu do danego opakowania.»;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy wymóg podawania danych szczegółowych, o których mowa w lit. h) oraz i), nie ma zastosowania w przypadku produktów sektora wina przeznaczonych wyłącznie na wywóz.»;

11) w art. 122 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

„(iii) określeń odnoszących się do gospodarstwa, warunków ich użycia oraz ich związku ze znakami towarowymi i nazwami handlowymi.»;

b) w lit. d) dodaje się podpunkty w brzmieniu:

„(v) identyfikacji na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie środków elektronicznych, o których mowa w art. 119 ust. 4 i 5, w tym za pomocą wspólnego piktogramu lub symbolu zamiast słów;

(vi) formy i układu informacji przekazywanych za pomocą środków elektronicznych, w celu uproszczenia ich prezentacji, dostosowania ich do przyszłego postępu technologicznego i do nowych wymogów dotyczących obowiązkowych informacji istotnych dla konsumentów przewidzianych w prawie unijnym lub krajowym, lub w celu poprawy dostępności dla konsumentów.»;

12) art. 167 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W celu poprawy i stabilizacji funkcjonowania wspólnego rynku win, w tym winogron, moszczu i win, na bazie których są wyprodukowane, produkujące państwa członkowskie mogą określić zasady wprowadzania do obrotu, których celem będzie regulowanie podaży, w tym mogą ustalić maksymalne plony oraz zasady zarządzania zapasami. Państwa członkowskie mogą uwzględnić, w kolejności malejącej pod względem priorytetowości, decyzje przyjęte przez organizacje międzybranżowe uznane na podstawie art. 157 i 158 niniejszego rozporządzenia, grupy producentów, o których mowa w art. 32 i 33 rozporządzenia (UE) 2024/1143, oraz organizacje producentów uznane na podstawie art. 152 i 154 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy takie organizacje i grupy uznaje się za reprezentatywne dla sektora wina zgodnie z art. 164 ust. 3 i art. 166a ust. 2 niniejszego rozporządzenia, na obszarze gospodarczym lub obszarach gospodarczych, na których zasady te mają być stosowane.”;

13) artykuł 172b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 172b

Wytyczne organizacji międzybranżowych i grup producentów dotyczące sprzedaży winogron, moszczy i win luzem objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 101 ust.1 TFUE organizacje międzybranżowe uznane na podstawie art. 157 niniejszego rozporządzenia oraz uznane grupy producentów, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (UE) 2024/1143, działające w sektorze wina, w przypadku gdy takie organizacje i grupy uznaje się za reprezentatywne na danym obszarze geograficznym zgodnie z art. 164 ust. 3 i art. 166a ust. 2 niniejszego rozporządzenia, mogą udostępniać nieobowiązkowe wskaźniki w zakresie wytycznych dotyczących cen sprzedaży winogron, moszczy i win luzem do produkcji win objętych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym, pod warunkiem że takie wytyczne nie eliminują konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.

2. Krajowy organ ochrony konkurencji, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, może w indywidualnych przypadkach zadecydować o zmianie, zniesieniu lub nieudostępnianiu w przyszłości jednego lub większej liczby wskaźników w zakresie wytycznych dotyczących cen, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeśli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów, lub jeśli uzna, że zagrożone są cele określone w art. 39 TFUE.

W przypadku gdy krajowy organ ochrony konkurencji podejmuje działania na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu, informuje Komisję na piśmie przed rozpoczęciem pierwszego formalnego działania w ramach dochodzenia lub niezwłocznie po jego rozpoczęciu oraz powiadamia Komisję o decyzjach niezwłocznie po ich przyjęciu.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie mogą mieć zastosowania wcześniej niż w dniu powiadomienia o nich zainteresowanych przedsiębiorstw.”;

14) w art. 216 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Płatności krajowe na rzecz destylacji wina, zielonych zbiorów i karczowania w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą przyznawać producentom wina płatności krajowe na rzecz dobrowolnej lub obowiązkowej destylacji wina, dobrowolnych zielonych zbiorów i dobrowolnego karczowania winnic produkcyjnych w uzasadnionych sytuacjach kryzysowych.

Płatności, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do destylacji w sytuacji kryzysowej i zielonych zbiorów nie mogą przekraczać łącznej sumy kosztu danej operacji, zachęty do podjęcia takiej operacji oraz, w stosownych przypadkach, kosztu produktu i muszą być wystarczające, aby umożliwić rozwiązanie kryzysu.

Płatności, o których mowa w akapicie pierwszym, w odniesieniu do karczowania winnic produkcyjnych nie mogą przekraczać sumy bezpośrednich kosztów karczowania i rekompensaty finansowej, która może pokryć do 100 % szacowanej rocznej utraty dochodów w odniesieniu do wykarczowanego obszaru.

Płatności te muszą być proporcjonalne i wystarczające, aby rozwiązać dany kryzys.

Całkowita wysokość płatności dostępna w danym państwie członkowskim w danym roku na płatności krajowe na rzecz destylacji i zielonych zbiorów nie przekracza 25 % łącznych środków finansowych dostępnych dla tego państwa członkowskiego na ten rok, określonych w załączniku VII do rozporządzenia (UE) 2021/2115.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie, które chcą korzystać z płatności krajowych, o których mowa w ust. 1, składają do Komisji należycie uzasadnione powiadomienie. W powiadomieniach państwa członkowskie uzasadniają stosowność środka, czas jego trwania oraz kwoty wsparcia i inne szczegółowe warunki w oparciu o swoją konkretną sytuację rynkową oraz sytuację panującą w regionach produkcji wina, w których dany środek byłby stosowany.

Komisja podejmuje decyzję, bez zastosowania procedury komitetowej, o której mowa w art. 229 ust. 2 lub 3, w sprawie zatwierdzenia kwoty, czasu trwania i innych szczegółowych warunków stosowania środka oraz możliwości przyznania płatności producentom wina.

Beneficjenci płatności krajowych z tytułu karczowania na podstawie niniejszego artykułu nie kwalifikują się do ubiegania się o zezwolenia na nowe nasadzenia zgodnie z art. 64 w ciągu 10 lat gospodarczych następujących po roku, w którym miało miejsce wykarczowanie. Każde ważne zezwolenie na nowe nasadzenia uzyskane przez takich beneficjentów jest cofane przez państwo członkowskie w momencie zatwierdzenia wniosku o karczowanie.

Państwa członkowskie mogą wyłączyć z płatności z tytułu karczowania obszary, na których winnice odgrywają ważną rolę ze względów środowiskowych, ochrony krajobrazu lub społeczno-gospodarczych.

Na obszarach produkcyjnych i w odniesieniu do rodzajów win, w przypadku których jeden ze środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, był stosowany przez trzy kolejne lata, dane państwo członkowskie zawieszają udzielanie zezwoleń na nowe nasadzenia zgodnie z art. 64 do końca drugiego roku gospodarczego następującego po ostatnim roku gospodarczym, w którym zastosowano dany środek.

Państwa członkowskie mogą ustanowić warunki kwalifikowalności oraz kryteria pierwszeństwa w celu zapewnienia skuteczności i właściwego ukierunkowania środka.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 227 w celu uzupełnienia niniejszego artykułu poprzez ustanowienie przepisów dotyczących:

a) ogólnych warunków kwalifikowalności i kryteriów pierwszeństwa, które mają zostać ustalone przez państwa członkowskie w odniesieniu do przydziału płatności krajowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

- b) elementów warunkujących istnienie sytuacji kryzysowej;
- c) metody obliczania płatności krajowych; oraz
- d) spójności z innymi unijnymi środkami wsparcia dla sektora wina w ramach WPR, w tym kwalifikowalności beneficjentów lub regionów produkcyjnych objętych tymi płatnościami krajowymi do innych unijnych środków wsparcia.”;

15) w części II załącznika VII do formuły wprowadzającej dodaje się akapity w brzmieniu:

„Produkty sektora wina należące do kategorii określonych w pkt 4 i 8 można uzyskać w drodze drugiej fermentacji odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych win, o których mowa w pkt 1.

Produkty sektora wina należące do kategorii określonych w pkt 7 i 9 można uzyskać poprzez dodanie ditlenku węgla do win odalkoholizowanych lub częściowo odalkoholizowanych, o których mowa w pkt 1.”.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 251/2014

W rozporządzeniu (UE) nr 251/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od progów minimalnej rzeczywistej zawartości alkoholu i progów minimalnej całkowitej zawartości alkoholu określonych w ust. 2 lit. g), ust. 3 lit. g) i ust. 4 lit. f) niniejszego artykułu oraz w załączniku II do niniejszego rozporządzenia dla każdej kategorii produktów, aromatyzowane produkty sektora wina mogą mieć niższą rzeczywistą i niższą całkowitą objętościową zawartość alkoholu, jeżeli otrzymano je z produktów sektora wina, które zostały poddane – w całości lub w części – procesowi dealkoholizacji zgodnie z warunkami określonymi w załączniku VIII część I sekcja E do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.”;

2) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy aromatyzowane produkty sektora wina otrzymano z produktów sektora wina, które zostały w całości lub częściowo poddane procesowi dealkoholizacji zgodnie z warunkami określonymi w załączniku VIII część I sekcja E do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, ich nazwy handlowe uzupełniają się określeniami ustanowionymi w art. 119 ust. 1 lit. a) ppkt (i) i (ii) oraz w art. 119 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 na warunkach w nich określonych.”;

3) w art. 6a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W celu uwzględnienia specyfiki sektora wina aromatyzowanego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie przepisów dotyczących:

- a) identyfikacji na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie środków elektronicznych, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, w tym za pomocą wspólnego piktogramu lub symbolu zamiast słów;
- b) formy i układu informacji przekazywanych za pomocą środków elektronicznych, w celu uproszczenia ich prezentacji, dostosowania ich do przyszłego postępu technologicznego i do nowych wymogów dotyczących obowiązkowych informacji istotnych dla konsumentów przewidzianych w prawie unijnym lub krajowym, lub w celu poprawy dostępności dla konsumentów.”;

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6b

Powtarzanie obowiązkowych danych szczegółowych

Wymóg podawania obowiązkowych danych szczegółowych na opakowaniu ma zastosowanie tylko raz w odniesieniu do danego opakowania.”;

5) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nazw handlowych zaznaczonych w załączniku II kursywą nie tłumaczy się na etykiecie ani w prezentacji aromatyzowanych produktów sektora wina.

Dodatkowe i obowiązkowe dane szczegółowe, o których mowa w art. 6 i 6a, a także określenia, o których mowa w art. 5 ust. 1a, w przypadku gdy są wyrażone słownie, podawane są w co najmniej jednym języku urzędowym Unii.”;

6) w załączniku II część B punkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) *Glühwein*

Aromatyzowany napój na bazie wina

— który jest otrzymywany wyłącznie z wina czerwonego, wina białego lub wina różowego, lub z połączenia tych win,

— który jest przyprawiony głównie cynamonem lub goździkami, lub nimi oboma, oraz

— który ma rzeczywistą zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

Dodawanie wody jest zakazane, z wyjątkiem ilości wody wynikającej z zastosowania załącznika I pkt 2.

W przypadku gdy do wytworzenia użyto wyłącznie wina białego, nazwa handlowa »Glühwein« musi być uzupełniona określeniem »biały«.

W przypadku gdy do wytworzenia użyto wyłącznie wina różowego, nazwę handlową uzupełnia się określeniem »rosé«. Określenia »rosé« nie używa się jednak w przypadku, gdy *Glühwein* otrzymuje się poprzez połączenie wina czerwonego z winem białym lub jednego z tych win z winem różowym.

W przypadku gdy uzyskano go z połączenia wina czerwonego, białego lub różowego, nazwę handlową uzupełnia się słowami »wyprodukowany z...«, po których następują określenia wskazujące kolor win użytych do produkcji.

Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia oraz akapitu pierwszego tiret pierwsze i trzecie niniejszego punktu, nazwy handlowej »Glühwein« można używać do prezentacji i etykietowania napojów fermentowanych wyprodukowanych zgodnie z powyższymi wymogami, otrzymanych z wina owocowego zdefiniowanego przez państwa członkowskie zgodnie z częścią II pkt 1 akapit piąty lit. a) załącznika VII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i które mają rzeczywistą objętościowo zawartość alkoholu nie mniejszą niż 5 % obj. W takim przypadku w nazwie handlowej tego napoju fermentowanego można stosować określenie »Glühwein«, które uzupełnia się słowem »owocowy« lub nazwą owocu wykorzystywanego do produkcji takiego wina owocowego.”;

7) w załączniku II część B punkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) *Viiniglögi/Vinglög/Karštas vynas*

Aromatyzowany napój na bazie wina

— który jest otrzymywany wyłącznie z czerwonego, białego lub różowego wina,

— który jest przyprawiony głównie cynamonem lub goździkami, lub nimi oboma, oraz

— który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 7 % obj.

W przypadku gdy do wytworzenia użyto wyłącznie wina białego, czerwonego lub różowego, nazwę handlową uzupełnia się odpowiednio określeniami »biały«, »czerwony« lub »rosé«;

8) w załączniku II część B punkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) *Pelin*

Aromatyzowany napój na bazie wina

— który jest otrzymywany z czerwonego, białego lub różowego wina, lub z połączenia tych win oraz z określonej mieszanki ziół,

— który ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu nie mniejszą niż 8,5 % obj.,

— który ma maksymalną zawartość cukru wyrażoną w cukrze inwertowanym nie większą niż 50 gramów na litr oraz całkowitą kwasowość nie mniejszą niż 3 gramy na litr wyrażoną jako kwas winowy, oraz

— do którego mógł zostać dodany ditlenek węgla.

W przypadku gdy produkt otrzymuje się przez połączenie wina czerwonego z winem białym lub któregośkolwiek z tych win z winem różowym, nazwy handlowej nie można uzupełniać określeniem »rosé«.

W przypadku gdy uzyskano go z połączenia wina czerwonego, białego lub różowego, nazwę handlową uzupełnia się słowami »wyprodukowany z ...«, po których następują określenia wskazujące kolor win użytych do produkcji.”.

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2021/2115

W rozporządzeniu (UE) 2021/2115 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 45 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) maksymalnego poziomu unijnej pomocy finansowej na rodzaje interwencji, o których mowa w art. 47 ust. 2 lit. a), c), f), g), h) oraz i), oraz na rodzaje interwencji, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. c), d), l), n) i o), w tym stawki za pakowanie i transport produktów wycofanych w celu bezpłatnej dystrybucji i kosztów przetwarzania przed dostawą do tego celu;”;

2) w art. 58 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) konwersję odmian, również poprzez szczepienie, w tym w celu poprawy jakości lub zrównoważoności środowiskowej, w celu przystosowania się do zmiany klimatu, zwiększenia odporności winorośli na zmianę klimatu lub zwiększenia różnorodności genetycznej;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) inwestycje w zasoby materialne i zasoby niematerialne w systemach uprawy winorośli, z wyjątkiem operacji dotyczących rodzaju interwencji przewidzianego w lit. a), w obiekty przetwórcze i infrastrukturę do produkcji wina oraz w struktury i narzędzia sprzedaży, w tym marketing poprzez turystykę winiarską;”;

(iii) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) usługi doradcze, w szczególności dotyczące warunków zatrudnienia, obowiązków pracodawców oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, sprzedaży bezpośredniej, zrównoważenia środowiskowego oraz dywersyfikacji produkcji wina;”;

(iv) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) działania mające na celu zwiększenie renomy unijnych winnic poprzez promowanie turystyki winiarskiej w regionach produkcyjnych, podejmowane przez organizacje działające w sektorze wina, o których mowa w art. 152, 156 i 157 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, przez grupy producentów zarządzające chronionymi nazwami pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi zgodnie z art. 32 i 33 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143 (*) lub inne organizacje zawodowe, organizacje producentów wina lub zrzeszenia organizacji producentów wina ustanowione przez państwa członkowskie w ich planach strategicznych WPR;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1143 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie oznaczeń geograficznych w odniesieniu do wina, napojów spirytusowych i produktów rolnych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności i określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie w odniesieniu do produktów rolnych, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) 2019/1753 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 (Dz.U. L, 2024/1143, 23.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1143/oj>).”;

(v) dodaje się punkty w brzmieniu:

„n) monitorowanie, diagnostyka, szkolenia, komunikacja i badania w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się określonych agrofagów, o których mowa w części B załącznika II i części C załącznika IV rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2072 (*), podejmowane przez organizacje producentów uznane na podstawie art. 152 i 154 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, organizacje międzybranżowe uznane przez państwa członkowskie na podstawie art. 157 i 158 tego rozporządzenia lub grupy producentów zarządzające chronioną nazwą pochodzenia i chronionymi oznaczeniami geograficznymi zgodnie z art. 32 i 33 rozporządzenia (UE) 2024/1143;

o) trwałe karczowanie winnic produkcyjnych, co oznacza całkowitą eliminację winorośli na danym obszarze.

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2072 z dnia 28 listopada 2019 r. ustanawiające jednolite warunki wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin i uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 690/2008 oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2019 (Dz.U. L 319 z 10.12.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2019/2072/2025-12-01).”;

b) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) państwa członkowskie mogą określić w swoich planach strategicznych WPR szczególne warunki agronomiczne, szczególne warunki uprawy winorośli lub inne szczególne warunki zapewniające, że konwersja odmian, przeniesienie winnicy, ponowne nasadzenie winnicy lub poprawa technik zarządzania winnicą, przeprowadzone w ramach tego rodzaju interwencji, nie spowodowały wzrostu plonów w winnicy, która ma zostać ponownie nasadzona.”;

c) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Akapit pierwszy lit. k) stosuje się wyłącznie do win opatrzonych chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym lub win z oznaczeniem odmiany winorośli. Działania promocyjne i komunikacyjne, o których mowa w akapicie pierwszym lit. k), mają ograniczony czas trwania wynoszący trzy lata. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przedłużeniu czasu trwania działania dwukrotnie, maksymalnie na okres trzech lat w przypadku każdego przedłużenia. Każdy beneficjent może otrzymać wsparcie na różne działania przeprowadzane na tym samym rynku w ramach rodzajów interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. k), na maksymalny okres dziewięciu kolejnych lat.

Do celów akapitu pierwszego lit. k) państwa członkowskie mogą uznać, że działania promocyjne i komunikacyjne prowadzone w państwie trzecim to działania obejmujące całe terytorium państwa trzeciego, część administracyjną tego terytorium lub rodzaj rynku, zdefiniowany przez to państwo członkowskie, w państwie trzecim.

Państwa członkowskie, które w swoich planach strategicznych WPR wybierają rodzaje interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. k), zapewniają drobnym producentom dostęp do finansowania w ramach tych rodzajów interwencji poprzez zastosowanie odpowiednich środków, takich jak ustanowienie uproszczonych procedur lub ustanowienie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów pierwszeństwa dla nowych beneficjentów, nowych rynków i nowych produktów.”;

d) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. o) producenci, którzy wykarczowali winnice produkcyjne na podstawie niniejszego artykułu, nie są uprawnieni do ubiegania się o zezwolenie na nowe nasadzenia na podstawie art. 64 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w ciągu 10 lat gospodarczych następujących po roku, w którym miało miejsce karczowanie. W przypadku gdy tacy producenci posiadają ważne zezwolenie na nowe nasadzenia, państwo członkowskie cofa takie zezwolenia po zatwierdzeniu wniosku o wsparcie z tytułu karczowania. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu tego typu interwencji obszary, na których winnice odgrywają ważną rolę ze względów środowiskowych, ochrony krajobrazu lub społeczno-gospodarczych.”;

3) w art. 59 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego i drugiego niniejszego ustępu unijna pomoc finansowa może pokryć do 80 % rzeczywistych kosztów restrukturyzacji i przekształcania winnic, jeśli interwencja związana jest z celem przyczynienia się do przystosowania się do zmiany klimatu określonym w art. 57 lit. b).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Unijna pomoc finansowa na inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), nie przekracza:

- a) 50 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach słabiej rozwiniętych;
- b) 40 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach innych niż regiony słabiej rozwinięte;
- c) 75 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach najbardziej oddalonych;
- d) 65 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji na mniejszych wyspach Morza Egejskiego.

Maksymalna stawka unijnej pomocy finansowej określonej w akapicie pierwszym jest przyznawana tylko mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE (*) oraz organizacjom producentów uznanym na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Można ją jednak przyznawać wszystkim przedsiębiorstwom z regionów najbardziej oddalonych i mniejszych wysp Morza Egejskiego.

W przypadku przedsiębiorstw, innych niż organizacje producentów uznane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które nie są objęte art. 2 pkt 1 załącznika do zalecenia 2003/361/WE, zatrudniają mniej niż 750 pracowników lub których roczny obrót nie przekracza 200 mln EUR, maksymalne poziomy unijnej pomocy finansowej, które określono w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zmniejsza się o połowę.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu unijną pomoc finansową na inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), można zwiększyć do 80 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w przypadku inwestycji związanych z celem polegającym na przyczynianiu się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz wnoszeniu wkładu w usprawnienie zrównoważonego charakteru systemów produkcji i zmniejszenia wpływu unijnego sektora wina na środowisko, określonym w art. 57 lit. b).

Unijnej pomocy finansowej nie przyznaje się przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu komunikatu Komisji zatytułowanego »Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji« (**).

(*) Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2003/361/oj>).

(**) Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1.”;

c) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Unijna pomoc finansowa na trwale karczowanie, o której mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. o), nie przekracza 70 % sumy bezpośrednich kosztów przeprowadzenia karczowania i szacowanej rocznej utraty dochodów w odniesieniu do wykarczowanego obszaru. Ponadto państwa członkowskie mogą zapewnić krajowy wkład w interwencję w wysokości do 30 % sumy bezpośrednich kosztów przeprowadzenia karczowania i szacowanej rocznej utraty dochodów w odniesieniu do wykarczowanego obszaru.”;

d) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Unijną pomoc finansową na inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. m), można jednak zwiększyć do 80 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w przypadku inwestycji związanych z celem polegającym na przyczynianiu się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz wnoszeniu wkładu w usprawnienie zrównoważonego charakteru systemów produkcji do poprawy zrównoważoności systemów produkcji i zmniejszenia wpływu unijnego sektora wina na środowisko, określonym w art. 57 lit. b).”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Unijna pomoc finansowa na innowacje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. e), nie przekracza:

a) 50 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach słabiej rozwiniętych;

b) 40 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach innych niż regiony słabiej rozwinięte;

c) 80 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w regionach najbardziej oddalonych;

d) 65 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji na mniejszych wyspach Morza Egejskiego.

Maksymalna stawka unijnej pomocy finansowej określonej w akapicie pierwszym jest przyznawana tylko mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE oraz organizacjom producentów uznanym na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Można ją jednak przyznawać wszystkim przedsiębiorstwom z regionów najbardziej oddalonych i mniejszych wysp Morza Egejskiego.

W przypadku przedsiębiorstw, innych niż organizacje producentów uznane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które nie są objęte art. 2 pkt 1 załącznika do zalecenia 2003/361/WE, zatrudniają mniej niż 750 pracowników lub których roczny obrót nie przekracza 200 mln EUR, maksymalne poziomy unijnej pomocy finansowej, które określono w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zmniejsza się o połowę.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu unijną pomoc finansową na inwestycje, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. e), można zwiększyć do 80 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji w przypadku inwestycji związanych z celem polegającym na przyczynianiu się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz wnoszenie wkładu w usprawnienie zrównoważonego charakteru systemów produkcji i zmniejszenia wpływu unijnego sektora wina na środowisko, określonym w art. 57 lit. b).

Unijnej pomocy finansowej nie przyznaje się przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu komunikatu Komisji zatytułowanego »Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji«.

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Unijna pomoc finansowa na usługi doradcze, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. f), może pokryć do 50 % wydatków kwalifikowalnych.”;

g) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Unijna pomoc finansowa na działania informacyjne, promocję i komunikację, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. h) oraz k), nie przekracza 60 % wydatków kwalifikowalnych.

Ponadto państwa członkowskie, o których mowa w art. 88 ust. 1, mogą zapewnić wkład krajowy w rodzaju interwencji, o których mowa w akapicie pierwszym, w wysokości do 20 % wydatków kwalifikowalnych. W przypadku mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE, prowadzących działalność w sektorze wina państwa członkowskie mogą zapewnić wkład krajowy w wysokości do 30 % wydatków kwalifikowalnych.”;

h) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Unijna pomoc finansowa na działania, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit pierwszy lit. n), przeciwko agrofagom, o których mowa w części B załącznika II i części C załącznika IV do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/2072, może pokryć do 100 % kosztów kwalifikowalnych.”.

Artykuł 4

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2024/1143

W art. 37 ust. 5 rozporządzeniu (UE) 2024/1143 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się akapit drugi;
- 2) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Produkty rolne wprowadzane do obrotu pod oznaczeniem geograficznym, które zostały opatrzone etykietą przed dniem 14 maja 2026 r., mogą być nadal wprowadzane do obrotu bez konieczności podawania nazwy producenta lub podmiotu gospodarczego w tym samym polu widzenia co oznaczenie geograficzne do wyczerpania istniejących zapasów.”.

*Artykuł 5***Przepis przejściowy**

Produkty sektora wina z kategorii zdefiniowanych w załączniku VII część II pkt 1) i 4)–9) do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które poddano procesowi dealkoholizacji zgodnie z załącznikiem VIII część I sekcja E do tego rozporządzenia, oraz które zostały etykietowane zgodnie z art. 119 ust. 1 lit. a) pkt (i) i (ii) tego rozporządzenia przed dniem 19 września 2027 r., można nadal wprowadzać do obrotu aż do wyczerpania zapasów.

*Artykuł 6***Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 8 stosuje się jednak od dnia 19 marca 2030 r., a art. 1 pkt 10 stosuje się od dnia 19 września 2027 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lutego 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

C. KOMBOS
